

Arrest

nr. 250 607 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 juni 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 14 juni 2019 om internationale bescherming. Op 20 april 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit San Vicente in de staat San Vicente. U had een bedrijf dat koffiebonen opkocht van lokale boeren en vervolgens doorverkocht.

In 2015 kocht u een auto van een zekere J. C. D. H. (...), van wie u later vernam dat hij werkte voor C. M. (...), een machtige zakenman en crimineel die heel El Salvador controleert. Op een dag parkeerde u de auto tegenover de zaak van een vriend van u. Later die dag, wanneer u terug thuis was, belde die vriend u op en zei dat er enkele mensen bij hem waren die claimden dat de auto van hen was. U ging opnieuw naar uw vriend. Daar aangekomen kwam ook de politie ter plaatse. Zij bevalen u de wagen aan hen te geven. Zij lieten u niet toe de documenten thuis te gaan halen die bewezen dat u de eigenaar was. De vrouw die de wagen claimde was ook een politieagente.

U diende klacht in tegen de politie omdat zij u niet toelieten uw documenten te gaan halen en niet luisterden naar u. Samen met andere personen, die eerder een auto hadden gekocht bij hem, diende u ook een klacht in tegen J. C. D. H. (...). U won de rechtszaak tegen de politie en tegen J. C. D. H. (...). J. C. (...) werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien tot vijftien jaar.

In mei 2019 kwam J. C. D. H. (...) vrij. Hij belde u op en dreigde ermee u en de andere personen die betrokken waren bij de klacht te vermoorden indien jullie de klacht niet zouden intrekken. Hij kwam enkele dagen later naar uw huis en uitte dezelfde bedreiging. U wilde de klacht niet intrekken. U heeft een aangifte gedaan van de dreigementen bij het openbaar ministerie. De procureur zei dat J. C. D. H. (...) iedereen had omgekocht en raadde u aan het land te verlaten.

U boekte een vliegticket voor 22 mei 2019. Net voordat u op het vliegtuig stapte werd u tegengehouden door vijf politieagenten. Zij zeiden dat er een reisverbod op uw naam stond. Een medewerkster van de dienst Migratie op de luchthaven zei dat dit niet klopte. De agenten, van wie u denkt dat zij in opdracht van J. C. (...) handelen en u kwamen ontvoeren, lieten u bellen met de procureur. U gaf een van de agenten de telefoon. De procureur vroeg al hun namen, waarop de agent deze gaf. De medewerkster liet u vervolgens stiekem langs een andere deur ontsnappen.

De volgende dagen woonde u in een huis dat eigendom was van een tante van u. Op 4 juni 2019 vertrok u vervolgens met het vliegtuig uit El Salvador en kwam op 6 juni 2019 in België aan. Op 14 juni 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, een oproepingsbrief van het vrederegerecht, een vraag om rechtshulp in het kader van een rechtszaak voor het vrederegerecht tegen J. C. D. H. (...), de identiteitskaart van J. C. D. H. (...), een bewijs van goed gedrag en zeden en een nieuwsartikel neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van

Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U verklaart problemen te hebben met een persoon vanwege het een klacht die u tegen hem indiende voor de terugvordering van 8500 dollar (CGVS, p. 11).

Uw verklaringen over uw problemen met J. C. D. H. (...) zijn bovendien vaag en niet overtuigend. Zo legt u ontwijkende en vage verklaringen af over de link tussen J. C. (...) en C. M. (...), de machtige zakenman en crimineel die alles controleert in El Salvador. U zegt aanvankelijk dat hij bevriend is met C. M. (...) (CGVS, p. 8). Gevraagd uit te leggen wat u allemaal gehoord heeft over de link tussen deze twee mannen antwoordt u naast de vraag en zegt u louter wat u allemaal gehoord heeft over C. M. (...) zelf (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd naar de link tussen beiden zegt u vaagweg dat hij verantwoordelijk is voor min of meer alle zaken van C. M. (...) (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u dit weet zegt u dat jullie dit zijn te weten gekomen via verschillende mensen die C. (...) goed kennen. U geeft geen verdere concrete informatie over wie die mensen zijn en hoe deze informatie tot u is gekomen (CGVS, p. 17). U wordt gevraagd om dit dan verder uit te leggen maar u herhaalt louter dat u het van verschillende mensen weet en voegt toe dat hij later – in 2019 – in zijn bedreigingen zou hebben gezegd dat hij voor C. M. (...) werkte (CGVS, p. 17). U zegt verder echter dat u deze informatie reeds in 2015 te weten bent gekomen (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd van wie u dit vernomen heeft laat u opnieuw na hierover iets concreets mee te geven (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd hoe u deze informatie verkreeg zegt u nog dat mensen hem zagen geld innen van buschauffeurs die reden op routes die door C. M. (...) worden gecontroleerd (CGVS, p. 18). Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen over hoe u informatie te weten zou zijn gekomen over de link tussen J. C. (...) en C. M. (...) zijn niet overtuigend.

Het is verder opvallend dat u geen enkel document weet neer te leggen over de rechtszaak van 2015 tegen de politie en tegen J. C. D. H. (...). Gevraagd waarom u geen dergelijk document neerlegt zegt u dat u de kans niet kreeg om een dergelijk document te verkrijgen omdat dit dertig dagen duurt en omdat die man achter u aan zat (CGVS, p. 10). Deze stelling weet niet te overtuigen aangezien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u over een document in verband met deze rechtszaak zou beschikken zonder dat u zich tot de autoriteiten zou moeten wenden. Gevraagd waarom u dergelijke documenten niet achterna stuurde zoals u dit deed met de documenten die u wel neerlegt, zegt u dat u dit wel kan proberen maar dat u niet weet of dit zal lukken (CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u nog niet eerder stappen heeft gezet om aan deze documenten te komen – gezien dit de kern van uw asielrelaas betreft – zegt u dat u niet dacht dat dit gevraagd zou worden (CGVS, p. 10). Dat u geen enkel document kan neerleggen over de hele rechtszaak tegen de politie en tegen J. C. D. H. (...) en u hier geen aannemelijke verklaring voor weet te bieden, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw problemen met J. C. (...) pas begonnen in mei 2019, na zijn vrijlating uit de gevangenis (CGVS, p. 7 en 8). Gevraagd hoe het komt dat uw problemen met de rechterhand van deze machtige zakenman en crimineel pas in 2019 begonnen – hoewel u reeds in 2015 betrokken was bij een rechtszaak waarvoor hij tot een lange gevangenisstraf werd veroordeeld – zegt u louter dat hij in de gevangenis zat (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u geen problemen kreeg voordat hij in de gevangenis zat, antwoordt volkomen naast de vraag dat u voordien met niemand problemen kreeg (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u in 2015 niet werd bedreigd voor uw betrokkenheid bij de

rechtszaak waarvoor hij voor een lange gevangenisstraf werd veroordeeld – hij zou u nu met de dood bedreigen voor 8500 dollar – zegt u dat hij zich toen verschool totdat hij met C. M. (...) had gesproken en iedereen had omgekocht (CGVS, p. 17). Uw verklaringen over de reden waarom u pas in 2019 problemen heeft verkregen met deze machtige crimineel zijn niet geloofwaardig.

U verklaart verder dat u op 22 mei net voor u op het vliegtuig zou stappen tegengehouden werd door vier politieagenten op orders van J. C. (...). U zegt dat zij u wilden ontvoeren en vermoorden (CGVS, p. 8). Uw verklaringen over dit incident zijn incoherent en houden maar weinig steek. Zo zegt u eerst dat ze u uiteindelijk niet hebben gearresteerd omdat ze onvoldoende bewijzen hadden (CGVS, p. 13). Later zegt u dan weer dat ze u niet meenamen omdat u hen met de procureur had laten bellen en indien er u iets zou overkomen zou de procureur weten dat zij de daders waren (CGVS, p. 13). Zij zouden allen immers hun echte naam aan de procureur hebben gegeven (CGVS, p. 14). Nog later, wanneer u gevraagd wordt waarom zij u met de procureur lieten bellen indien ze daar waren om u te ontvoeren en te vermoorden, zegt u dat ze u niet konden meenemen en vermoorden omdat er camera's waren (CGVS, p. 14). Dergelijke incoherente verklaringen over de wijze waarop u bent kunnen ontkomen van uw ontvoerders zijn niet overtuigend. Dat deze agenten, die op het punt stonden u te ontvoeren en te vermoorden, u bovendien zouden laten bellen met de procureur en bovendien allen hun echte namen zouden geven is niet geloofwaardig. Dat zij u uiteindelijk niet zouden hebben kunnen meenemen omdat er camera's hangen in de luchthaven, houdt geen steek gezien zij dit al op voorhand moeten geweten hebben.

Uw verklaringen over uw ontsnapping zijn op nog een ander punt twijfelachtig. Zo zegt u dat u “stiekem via een achterdeur” bent kunnen ontsnappen (CGVS, p. 14). Gezien u daarvoor reeds verschillende redenen opgaf waarom ze u niet meenamen is dit vreemd. Gevraagd dit verder uit te leggen zegt u dat, indien ze u zouden hebben zien weggaan, ze iemand zouden hebben kunnen bellen om u op te wachten en te ontvoeren (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe u dan ongezien van deze vier agenten kon weglopen zegt u dat ze zich concentreerden op de deur – naar het vliegtuig (CGVS, p. 14).

Ook over de situatie sinds uw vertrek zijn uw verklaringen niet geloofwaardig. Gevraagd naar nieuws over de hele situatie sinds uw vertrek zegt u dat J. C. (...) naar u vraagt (CGVS, p. 10). Gevraagd dit verder uit te leggen blijft u vaag en zegt u louter dat hij wil weten of u nog in El Salvador bent omdat hij u wil vermoorden (CGVS, p. 10). Gevraagd wat u precies vernomen heeft over zijn zoekpogingen herhaalt u louter dat hij u zoekt (CGVS, p. 10). De vraag wordt herhaald waarop u zegt dat u alleen maar weet dat hij u zoekt en voegt u toe dat hij aan veel mensen naar u heeft gevraagd en dat zij niet zeggen waar u bent (CGVS, p. 11). U wordt gevraagd naar concrete informatie over uw stelling dat hij naar u vraagt maar u herhaalt dat u alleen weet dat hij naar u vraagt aan mensen die in de buurt wonen (CGVS, p. 11). Gevraagd of er nog iets gebeurd is sinds uw vertrek zegt u van niet (CGVS, p. 11). Dergelijke vage verklaringen over uw problemen sinds uw vertrek met J. C. (...), de machtige crimineel die u zoekt en wil vermoorden, zijn niet geloofwaardig.

U verklaart dat er nog vijf andere mensen betrokken waren bij de klacht tegen J. C. (...), waaronder uw tante (CGVS, p. 8 en 11). J. C. (...) dreigde ook deze andere mensen te vermoorden als de klacht niet werd ingetrokken (CGVS, p. 8). Gevraagd of die andere mensen nog problemen hebben gehad met hem antwoordt u volkomen naast de vraag (CGVS, p. 11). De vraag wordt herhaald waarop u zegt dat die andere personen naar de rechtbank gaan maar dat hij nooit komt opdagen (CGVS, p. 11). U voegt hieraan toe dat sommige van hen niet meer willen verder gaan met de zaak omdat hij al in de buurt van hun huizen is geweest (CGVS, p. 11 en 12). Erop gewezen dat hij in mei 2019 reeds had bedreigd hen te vermoorden en gevraagd waarom zij wel in El Salvador konden blijven en naar de rechtszaak konden gaan, zegt u dat hij hen niet met de dood heeft bedreigd (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat u wel degelijk verklaarde dat hij tegen u had gezegd dat hij de andere personen ook zou vermoorden, ontkent u louter dit gezegd te hebben (CGVS, p. 12). U wordt gevraagd waarom hij hen dan niet met de dood bedreigde, gezien zij net zoals u betrokken zijn bij de klacht tegen hem, maar u zegt louter niet te weten waarom (CGVS, p. 12).

Gezien u beweert het land te hebben moeten verlaten wegens doodsb bedreigingen van de rechterhand van een van de machtigste criminelen van El Salvador, wordt u gevraagd waarom uw moeder en tante – die nog altijd in hetzelfde huis wonen waar u ook altijd heeft gewoond – geen problemen hebben gekregen waarop u zegt dat zij wel degelijk problemen hebben (CGVS, p. 4, 5 en 12). Echter, u zegt hier louter over dat ze ongerust zijn en het gevoel hebben dat ze in de gaten worden gehouden (CGVS, p. 12). Gevraagd uw stelling uit te leggen dat ze wel degelijk problemen hebben, herhaalt u louter dat J. C. (...) naar u vraagt en dat u vreest dat zij vermoord zullen worden (CGVS, p. 12). Dat uw familie

sinds uw vertrek geen concrete problemen heeft gekregen – zeker gezien de klacht nog niet is ingetrokken, uw tante er nog steeds bij betrokken is en zij nog steeds in hetzelfde huis wonen – doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet ter discussie staan. Het bewijs van goed gedrag en zeden heeft louter betrekking op uw blanco strafblad. Wat betreft de oproeping voor het vrederecht en de vraag om rechtshulp in het kader van een rechtszaak voor het vrederecht tegen J. C. D. H. (...) dient gezegd dat documenten louter dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Deze kunnen louter op zich de geloofwaardigheid van een relaas niet herstellen. Hoe dan ook, uit deze documenten kan louter worden afgeleid dat u sinds 2019 een zaak voor het vrederecht zou hebben opgestart tegen een zekere J. C. D. H. (...) wegens oplichting. De kopie van de identiteitskaart van J. C. D. H. (...) bewijst evenmin op enige wijze dat u door deze persoon vervolgd zou worden. Aangaande het nieuwsartikel verklaart u louter dat hierin vermeld wordt dat criminelen kinderen gebruiken om moorden te plegen (CGVS, p. 9).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele

bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van het feit dat hij met de dood bedreigd werd door een medewerker van een bekend crimineel omdat hij tegen deze medewerker een klacht had ingediend waardoor deze in de gevangenis gezeten heeft. Hij haalt artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en gaat vervolgens in op de toepassing van deze bepaling. Verzoeker kan zich niet vinden in de bestreden beslissing waar onder verwijzing naar de COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 wordt gesteld dat de drijfveer van daden van vervolging uitgaande van georganiseerde criminele bendes in El Salvador "*veeleer economisch en geenszins politiek gemotiveerd is*". Verzoeker betoogt dat de bedoelingen van de bendes veel verder reiken dan het louter economische. Bovendien kan volgens verzoeker niet worden ontkend dat de praktijken van de georganiseerde misdaadgroepen, met name het verwerven van economische en territoriale macht door gebruik van onwettige middelen in weerwil van de legitieme overheid, duidelijk politiek gemotiveerd zijn. Hij meent dat de in de bestreden beslissing geopperde zienswijze geen steun vindt in voormelde COI Focus en citeert daaruit passages over de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador. Daaruit besluit verzoeker dat de daden van vervolging uitgaande van de georganiseerde bendes in El Salvador niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. De reden voor vervolging *in casu* is, aldus verzoeker, eveneens politiek van aard, wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Verdrag van Genève op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

Verzoeker betoogt verder dat deze interpretatie, met name dat slachtoffers van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador eveneens omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging kunnen worden vervolgd, ook wordt bijgetreden door UNHCR. Hij citeert in dit verband uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016, waaraan ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissing. Hij meent dat er in zijn hoofde sprake is van een risicoprofiel waarover UNHCR in voormelde richtlijnen stelt dat "*(d)epending on the particular circumstances of the case (...) persons perceived by a gang as contravening its rules or resisting its authority may be in need of international refugee protection on the grounds of their (imputed) political opinion, membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds*". Verzoeker wijst erop dat UNHCR aldus meent dat, naast het hebben van een (toegeschreven) politieke overtuiging, ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn.

Verzoeker vervolgt dat de adjunct-commissaris-generaal, in zoverre zij *in casu* geen link ontwaart met het Verdrag van Genève op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep, een interpretatie huldigt die strijdig is met deze van UNHCR. Hij citeert uit de "*Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*" van 31 maart 2010 en merkt op dat UNHCR daarin een ruime definitie van het begrip 'sociale groep' hanteert waarbij twee verschillende benaderingen mogelijk zijn, namelijk deze van de aangeboren en inherente kenmerken, enerzijds, en deze van de sociale perceptie, anderzijds. Hij wijst erop dat UNHCR meent dat deze beide benaderingen van toepassing kunnen zijn in de context van georganiseerd bendegeweld. Ook de Belgische en de Europese wetgever huldigen een ruime interpretatie van het begrip 'sociale groep', zo vervolgt verzoeker, die verwijst naar de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de wetgever, gelet op het gebruik van de woorden 'onder meer', een niet-limitatieve opsomming geeft van wat moet worden verstaan onder een specifieke sociale groep en dat uit de parlementaire voorbereiding duidelijk blijkt dat het hierbij niet om cumulatieve voorwaarden gaat.

Bij wijze van besluit stelt verzoeker het volgende:

“Op grond van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn.

In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes worden beschouwd als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen bijvoorbeeld personen die zich verzetten tegen de rekrutering door een bende, of die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals de weigering om lid te worden van een bende of om met een bende samen te werken, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om lid te worden van een georganiseerde misdaadgroep, of om met deze groep samen te werken, of gewoon om op hun eisen in te gaan, is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben lid te worden van een bende of met deze bende samen te werken tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De problemen van verzoeker vallen binnen de criteria van het Verdrag van Genève.”

Verzoeker haalt verder aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Hij wijst erop dat de “speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse oorsprong” in april 2018 verklaarde “dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflict situatie (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p6)”. Hij stelt dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld staat, “wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p7)”. Hij wijst erop dat de “verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, persen af, en verkrachten” en verwijst vervolgens naar het “World Report 2019, El Salvador” van Human Rights Watch en het artikel “Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy” van National Geographic van maart 2019.

Verzoeker haalt verder aan dat bronnen berichten over een “exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleden” en citeert uit het artikel “It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country” van The Washington Post van 3 maart 2019. Hij wijst erop dat alleen de bende MS-13 “tot 31,2 miljoen dollar per jaar af(perst) van 70% van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden” en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, zoals kan worden gelezen in voormelde “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van UNHCR van maart 2016. Onder verwijzing naar diezelfde richtlijnen betoogt verzoeker dat “(m)ensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie” een risicoprofiel hebben volgens UNHCR. Hij benadrukt dat hij een klacht heeft ingediend tegen een medewerker van een bekend crimineel en geweigerd heeft om deze klacht in te trekken. Verder haalt verzoeker aan dat ook jongeren door de bendes als doelwit worden genomen.

Bovendien worden volgens verzoeker ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, geïdendeerd. Hij verwijst in dit verband naar, en citeert uit, de *“Coi Focus Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 (die niet aan het administratief dossier is toegevoegd en evenmin bij het verzoekschrift wordt gevoegd) en voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoeker meent dat hij, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel heeft in geval hij zou terugkeren naar El Salvador.

Verzoeker stelt verder nog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 15 juli 2019, dat in Spanje slachtoffers van geweld door bendeleden sinds 2017 automatisch erkend worden als vluchtelingen door de *Audiencia Nacional* omdat erkend wordt dat wegens het wijdverbreide geweld de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes, en dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse overheden om hun burgers te beschermen tegen criminele bendes.

Verzoeker betoogt verder dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat tevens rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) spreekt het vermoeden voortvloeiend uit deze bepaling niet op draagkrachtige wijze tegen, aldus verzoeker.

Verzoeker geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat deze hem – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Hij gaat in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het CGVS dient na te gaan of de terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van de daarin vervatte fundamentele rechten. Verzoeker meent *“gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador”*. Hij herhaalt dat hij bij terugkeer vanuit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben en dat hij geïdendeerd zou worden door de criminele bende, reden waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet meent te lopen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker betwist ten stelligste dat de door hem aangehaalde vervolgingen geen verband houden met het Verdrag van Genève en verwijst naar de argumenten die hij daarover hoger heeft ontwikkeld.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing opgenomen motivering waarom de door hem aangehaalde problemen niet als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verwerende partij ment dat de verklaringen van verzoeker over zijn problemen met J. C. (...) (hieronder JC) niet overtuigend zijn, voor de verschillende volgende redenen.

Ten eerste beweert de CGVS dat de verklaringen van verzoeker over hoe hij weet dat JC voor de crimineel leider C. M. (...) werkt niet overtuigend zijn. Verzoeker heeft echter verklaard dat JC vaak gezien werd wanneer hij het geld van de micro bussen op de routes die door C. M. (...) controleert worden innam, wat zonder twijfel betekent dat hij voor hem werkt. Hij heeft ook uitgelegd dat vele mensen hem dit bevestigt hebben, aangezien C. M. (...) een bekend figuur is. JC heeft hem het ook herhaalt tijdens zijn bedreigingen. Verzoeker heeft zelfs geen directe banden met C. M. (...), hij kan dus niet verder bewijzen dat JC voor hem werkte. Het is trouwens gevaarlijk om informatie te vragen over mensen die met bendes en in de criminele sector werken. Deze aard van samenwerking, in criminele activiteiten, wordt sowieso niet op legale manier (door een werkverdrag) bevestigt. Verzoeker ziet niet in welke aard van bewijzen of precisie de CGVS verwachtte over het feit dat JC voor de criminele leider C. M. (...) werkt. De grief van de CGVS is subjectief en te streng.

Daarna verwijt verwerende partij aan verzoeker dat hij geen documenten neerlegt over de rechtszaak tegen de politie en tegen JC. Verzoeker benadrukt dat hij wel een oproepingsbrief van de vrederegerecht en een vraag om rechtshulp in de zaak tegen JC neergelegd heeft. Uit dit laatste document herkent de CGVS dat er afgeleid kan worden dat verzoeker een rechtszaak tegen JC in 2019 startte. Dit is een

begin van bewijs van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, en de CGVS kon het niet zonder enige onderzoek gewoon verwerpen. Dit is een schending van de minutie en onderzoekplicht van de CGVS.

Verzoeker bevestigt ook zijn verklaringen volgens dewelke hij niet dacht dat hij documenten in verband met zijn rechtszaak tegen de politie en tegen JC in 2015 nodig zou hebben in het kader van zijn asiel verzoek. Hij kende de procedure helemaal niet voordat hij naar België gereisd is. Trouwens bleef hij heel voorzichtig tussen het moment waar de procureur hem aanraadde om uit het land te vluchten (omdat JC de rechter omgekocht had) en zijn vertrek, hij kon dus de documenten niet gaan halen. Hij heeft ook uitgelegd dat het moeilijk voor hem is om aan zijn familie te vragen deze documenten voor hem te vragen en door te sturen, omdat hij vreest dat ze zelfs meer problemen krijgen (zie verslag van persoonlijk onderhoud -hieronder PO-, p10).

We verwijzen trouwens naar paragraaf 196 van de Guide des procédures van de UNHCR, volgens dewelk:

« (...) ».

Hetzelfde redenering moet in het onderhavige geval toegepast worden. Het ontbreken van documenten of bewijsmateriaal kan niet aan verzoeker verweten worden, sinds dit een situatie is die inherent is voor de meeste asielzoekers.

Verder ment de CGVS dat de verklaringen van verzoeker over waarom JC pas met zijn bedreigingen begon in 2019, toen hij uit de gevangenis kwam, en niet al in 2015, voordat hij naar de gevangenis gestuurd werd. Verzoeker heeft nochtans uitgelegd dat hij ment dat dit was omdat JC toen nog geen steun van C. M. (...) verkrijgen kon. Aangezien verzoeker niet met hen werkt, kan hij echter alleen veronderstellingen maken. Dit grief is te streng.

Bovendien beweert verwerende partij dat de verklaringen van verzoeker over de ontvoeringspoging door politie agenten op opdracht van JC bij de luchthaven incoherent zijn. Verzoeker kan echter opnieuw alleen veronderstellingen maken over waarom de politie agenten hem niet toen gearresteerd hebben. Hij heeft verschillende redenen uitgelegd waarom hij denkt dat ze dit uiteindelijk niet deden (onvoldoende bewijzen, de telefoontje met de procureur, de camera's in de luchthaven...). De CGVS ment ook dat het niet aannemelijk is dat de politie agenten verzoeker zouden laten bellen naar de procureur, maar verzoeker heeft preciseert dat een agent van de Migratie dienst bij de luchthaven tussen gekomen is toen de politie agenten probeerden hem mee te nemen. Er was dus een officiële getuige. Hij ment dat ze hem daarom bellen lieten.

Ook de verklaringen van verzoeker over hoe hij uit de luchthaven kon ontsnappen beschouwt de CGVS als twijfelachtig. Hij heeft verklaart dat de agent van de migratie dienst wie tussen gekomen was toen de politie agenten verzoeker meenemen wouden hem door de achterdeur ontsnappen liet. De CGVS ment echter dat dit merkwaardig is sinds verzoeker als verschillende redenen gegeven had over waarom de politie agenten hem niet meenamen. Verzoeker herhaalt nochtans zijn verklaringen dat de politie agenten (of JC zelfs) iemand anders had kunnen sturen om hem te ontvoeren zodra hij buiten de luchthaven was. Doordat hij via de achterdeur ontsnapte, kon hij dit gevaar ontwijken. Zijn verklaringen zijn logisch.

Vervolgens verwijt verwerende partij aan verzoeker dat hij, volgens de CGVS "vage" verklaringen aflegt over het feit dat JC sinds zijn vertrekt hem zoekt en naar hem vraagt. Verzoeker heeft verklaart dat JC aan verschillende mensen uit zijn buurt gevraagd heeft waar hij zich bevindt, die hem geen verdere informatie gaven. Verzoeker verstond tijdens het onderhoud niet welke andere informatie hij geven had kunnen over het feit dat JC hem zoekt. Indien de PO mende dat hij onvoldoende antwoorden gekregen had, had hij meer vragen aan verzoekster stellen moeten. We betreuren dat de PO niet de aandacht van verzoeker vestigde op de noodzaak om zo nauwkeurig mogelijk te zijn, nog probeert heeft om meer informatie te verkrijgen van verzoeker. De PO beperkte zich om na een anderen ontwerp over te gaan zonder verzoeker te informeren over het belang van de precisie van zijn antwoorden.

Trouwens blijkt de CGVS, zonder het duidelijk te formuleren, te menen dat het niet aannemelijk is dat de andere personen die ook tegen JC een klacht ingediend hebben niet uit het land gevlucht zijn zoals verzoeker. Verzoeker heeft verklaart dat alleen hij met de dood bedreigd werd. Hij ment dat er vertaling s fout was. Hij was de eerste die een klacht tegen JC ingediend heeft, en heeft verklaart dat hij denkt dat JC hem ook vermoorden wil om de andere personen angst in te jagen, zodat ze hun klacht intrekken. Dit redenering is logisch, en verzoeker verstaat de impliciete verwijt van de CGVS niet.

Tot slot, beweert de CGVS dat het feit dat de familie van verzoeker geen ernstige problemen met JC gekregen heeft sinds de vertrek van verzoeker twifelen laat aan de geloofwaardigheid van de problemen van verzoeker. Nochtans heeft verzoeker uitgelegd dat het huis van zijn tante (waar hij samen met haar en zijn moeder woonde) leeggehaald werd, en dat er een waarschuwing achtergelaten werd (zie verslag van PO p16). Trouwens zijn de moeder en tante van verzoeker zeer voorzichtig en verlaten het huis alleen voor noodzakelijke reizen (zoals naar het werk gaan), en sluiten zich de rest van de tijd op in het huis (zie verslag van PO p12). Het huis wordt ook bewaakt door een auto die steeds naast het huis geparkeerd is (zie verslag van PO p 16), ze worden dus in de gaten gehouden.”

Verzoeker voegt hieraan toe dat het geen optie is voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen en citeert wat dat betreft uit voormelde richtlijnen van UNHCR.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel “*Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy*” van National Geographic van maart 2019 (stuk 3);
- het “*World Report 2019*” over El Salvador van Human Rights Watch (stuk 4);
- het artikel “*It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country*” van The Washington Post van 3 maart 2019 (stuk 5);
- uittreksels uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 (stuk 6).

2.2.2. Op 12 februari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij artikel 41 van het Handvest, waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging of dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) zijn verklaringen over zijn problemen met J. C. D. H. vaag en niet overtuigend zijn, (ii) hij geen enkel document weet neer te leggen over de rechtszaak van 2015 tegen de politie en tegen J. C. D. H. en hij hiervoor geen aannemelijke verklaring weet te bieden, (iii) zijn verklaringen over de reden waarom hij pas in 2019 problemen heeft verkregen met J. C. D. H. niet geloofwaardig zijn, (iv) zijn verklaringen over het incident waarbij hij net voor hij op het vliegtuig zou stappen werd tegengehouden door vier politieagenten incoherent zijn en weinig steek houden, (v) zijn verklaringen ook over de situatie sinds zijn vertrek niet geloofwaardig zijn, (vi) er nog vijf andere mensen betrokken waren bij de klacht tegen J. C. D. H. en deze nog steeds in El Salvador konden blijven en naar de rechtszaak konden gaan, (vii) zijn familie sinds zijn vertrek geen concrete problemen heeft gekregen, (viii) de door hem neergelegde documenten aan deze vaststellingen geen afbreuk doen, en (ix) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij in dit verband overigens zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze overwegingen en vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van het feit dat hij met de dood bedreigd werd door J. C. D. H., een medewerker van een bekend crimineel. Hij zou omwille van een eigendomsbetwisting in verband met een auto die hij bij deze medewerker in 2015 had gekocht tegen de politie, die hem niet toelieten de documenten thuis te gaan halen die bewezen dat hij de eigenaar van de wagen was, en tegen J. C. D. H. een klacht hebben ingediend en de rechtszaak die daarop volgde gewonnen hebben, met als gevolg dat J. C. D. H. werd veroordeeld tot een

gevangenisstraf van tien tot vijftien jaar. In mei 2019 zou J. C. D. H. zijn vrijgekomen, verzoeker hebben opgebeld en ermee gedreigd hebben dat hij verzoeker en de andere personen die bij de klacht betrokken waren te vermoorden indien zij de klacht niet zouden intrekken. Enkele dagen later zou J. C. D. H. deze bedreiging bij verzoeker thuis herhaald hebben. Verzoeker verklaart dat hij de klacht niet wilde intrekken en dat hij een aangifte heeft gedaan van de dreigementen bij het openbaar ministerie, waar de procureur hem zou hebben gezegd dat J. C. D. H. iedereen had omgekocht en hem zou hebben aangeraden het land te verlaten. Verzoeker zou dan een vliegticket hebben geboekt voor 22 mei 2019, doch zou net voordat hij op het vliegtuig stapte zijn tegengehouden door vijf politieagenten die hem zeiden dat er een reisverbod op zijn naam stond. Verzoeker zou evenwel met de hulp van een medewerkster van de dienst Migratie op de luchthaven stiekem langs een andere deur zijn kunnen ontsnappen. De volgende dagen zou verzoeker in een huis van een tante hebben gewoond tot hij op 4 juni 2019 met het vliegtuig uit El Salvador vertrok.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort, zijn identiteitskaart en een bewijs van goed gedrag en zeden, alsook fotokopieën van een oproepingsbrief van het vrederecht, van een vraag om juridische bijstand in het kader van een rechtszaak voor het vrederecht, van een nieuwsartikel en van de identiteitskaart van J. C. D. H. neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

Wat deze stukken betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet ter discussie staan. Het bewijs van goed gedrag en zeden heeft louter betrekking op uw blanco strafblad. Wat betreft de oproeping voor het vrederecht en de vraag om rechtshulp in het kader van een rechtszaak voor het vrederecht tegen J. C. D. H. (...) dient gezegd dat documenten louter dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Deze kunnen louter op zich de geloofwaardigheid van een relaas niet herstellen. Hoe dan ook, uit deze documenten kan louter worden afgeleid dat u sinds 2019 een zaak voor het vrederecht zou hebben opgestart tegen een zekere J. C. D. H. (...) wegens oplichting. De kopie van de identiteitskaart van J. C. D. H. (...) bewijst evenmin op enige wijze dat u door deze persoon vervolgd zou worden. Aangaande het nieuwsartikel verklaart u louter dat hierin vermeld wordt dat criminelen kinderen gebruiken om moorden te plegen (CGVS, p. 9).”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarnaast wijst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing ook nog op het volgende:

“Het is verder opvallend dat u geen enkel document weet neer te leggen over de rechtszaak van 2015 tegen de politie en tegen J. C. D. H. (...). Gevraagd waarom u geen dergelijk document neerlegt zegt u dat u de kans niet kreeg om een dergelijk document te verkrijgen omdat dit dertig dagen duurt en omdat die man achter u aan zat (CGVS, p. 10). Deze stelling weet niet te overtuigen aangezien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u over een document in verband met deze rechtszaak zou beschikken zonder dat u zich tot de autoriteiten zou moeten wenden. Gevraagd waarom u dergelijke documenten niet achterna stuurde zoals u dit deed met de documenten die u wel neerlegt, zegt u dat u dit wel kan proberen maar dat u niet weet of dit zal lukken (CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u nog niet eerder stappen heeft gezet om aan deze documenten te komen – gezien dit de kern van uw asielrelaas betreft – zegt u dat u niet dacht dat dit gevraagd zou worden (CGVS, p. 10). Dat u geen enkel document kan neerleggen over de hele rechtszaak tegen de politie en tegen J. C. D. H. (...) en u hier geen aannemelijke verklaring voor weet te bieden, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker benadrukt in het tweede middel van het verzoekschrift dat hij wel een oproepingsbrief van het vrederecht en een vraag om rechtshulp in de zaak tegen J. C. D. H. heeft neergelegd en dat uit dit laatste document kan worden afgeleid dat hij in 2019 een rechtszaak tegen J. C. D. H. startte. Dit neemt evenwel niet weg dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van de rechtszaak die hij in 2015 samen met enkele andere gedupeerden zou hebben aangevat tegen J. C. D. H. en de politie en die ertoe geleid zou hebben dat J. C. D. H. zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf en dat verzoeker hiervoor geen aannemelijke verklaring aanreikt. Dat verzoeker *“niet dacht dat hij documenten in verband met zijn rechtszaak tegen de politie en tegen JC in 2015 nodig zou hebben in het kader van zijn asiel verzoek”* en de procedure niet kende, is niet ernstig, temeer nu hij wel een oproepingsbrief van het vrederecht en een vraag om rechtshulp neerlegde. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan er van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij over een document in verband met deze rechtszaak zou beschikken zonder dat hij zich tot de autoriteiten zou moeten wenden. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat hij tussen het moment dat de procureur hem aanraadde om het land

uit te vluchten en zijn vertrek heel voorzichtig bleef, zodat hij de documenten niet kon gaan halen, en dat het voor hem moeilijk is om aan zijn familie te vragen deze documenten voor hem te vragen en door te sturen omdat hij vreest dat ze zelfs meer problemen krijgen.

De Raad besluit dat verzoeker een eerder beperkte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat het ontbreken van een (begin van) bewijs van de rechtszaak die verzoeker in 2015 samen met enkele andere gedupeerden zou hebben aangevat tegen J. C. D. H. en de politie en die ertoe geleid zou hebben dat J. C. D. H. zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf, zonder dat verzoeker hiervoor een aannemelijke verklaring aanreikt, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas vormt.

Daarbij komt dat de verklaringen van verzoeker over zijn problemen met J. C. D. H. vaag en niet overtuigend zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo legt u ontwijkende en vage verklaringen af over de link tussen J. C. (...) en C. M. (...), de machtige zakenman en crimineel die alles controleert in El Salvador. U zegt aanvankelijk dat hij bevriend is met C. M. (...) (CGVS, p. 8). Gevraagd uit te leggen wat u allemaal gehoord heeft over de link tussen deze twee mannen antwoordt u naast de vraag en zegt u louter wat u allemaal gehoord heeft over C. M. (...) zelf (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd naar de link tussen beiden zegt u vaagweg dat hij verantwoordelijk is voor min of meer alle zaken van C. M. (...) (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u dit weet zegt u dat jullie dit zijn te weten gekomen via verschillende mensen die C. (...) goed kennen. U geeft geen verdere concrete informatie over wie die mensen zijn en hoe deze informatie tot u is gekomen (CGVS, p. 17). U wordt gevraagd om dit dan verder uit te leggen maar u herhaalt louter dat u het van verschillende mensen weet en voegt toe dat hij later – in 2019 – in zijn bedreigingen zou hebben gezegd dat hij voor C. M. (...) werkte (CGVS, p. 17). U zegt verder echter dat u deze informatie reeds in 2015 te weten bent gekomen (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd van wie u dit vernomen heeft laat u opnieuw na hierover iets concreets mee te geven (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd hoe u deze informatie verkreeg zegt u nog dat mensen hem zagen geld innen van buschauffeurs die reden op routes die door C. M. (...) worden gecontroleerd (CGVS, p. 18). Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen over hoe u informatie te weten zou zijn gekomen over de link tussen J. C. (...) en C. M. (...) zijn niet overtuigend.”

Verzoeker beperkt zich in het tweede middel tot het herhalen van enkele vage en oppervlakkige verklaringen die hij ook op het CGVS reeds had afgelegd over de band tussen J. C. D. H. en de bekende crimineel C. M. en tot het vergoelijken van zijn gebrek aan meer gedetailleerde verklaringen, zonder evenwel de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen te weerleggen of te ontkrachten. Voor zover verzoeker herhaalt dat J. C. D. H. tijdens zijn bedreigingen herhaaldelijk heeft verteld over zijn band met C. M., verklaart hij niet hoe hij deze informatie reeds in 2015 had bekomen. Er wordt van verzoeker geen onomstotelijk bewijs verwacht van de link tussen de persoon door wie hij vreest te worden vervolgd en een bekende crimineel in El Salvador, noch dat hij zichzelf in gevaar zou brengen door daarover informatie te gaan vragen, doch wel dat hij op een heldere manier kan duiden op welke wijze hij kennis heeft genomen van de link tussen deze personen, *quod non*.

Daarnaast wijst de adjunct-commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat de verklaringen van verzoeker over de reden waarom hij pas in 2019 problemen heeft verkregen met J. C. D. H. niet geloofwaardig zijn. Zij overweegt hierbij als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw problemen met J. C. (...) pas begonnen in mei 2019, na zijn vrijlating uit de gevangenis (CGVS, p. 7 en 8). Gevraagd hoe het komt dat uw problemen met de rechterhand van deze machtige zakenman en crimineel pas in 2019 begonnen – hoewel u reeds in 2015 betrokken was bij een rechtszaak waarvoor hij tot een lange gevangenisstraf werd veroordeeld – zegt u louter dat hij in de gevangenis zat (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u geen problemen kreeg voordat hij in de gevangenis zat, antwoordt volkomen naast de vraag dat u voordien met niemand problemen kreeg (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u in 2015 niet werd bedreigd voor uw betrokkenheid bij de rechtszaak waarvoor hij voor een lange gevangenisstraf werd veroordeeld – hij zou u nu met de dood

bedreigen voor 8500 dollar – zegt u dat hij zich toen verschool totdat hij met C. M. (...) had gesproken en iedereen had omgekocht (CGVS, p. 17)."

Voor zover verzoeker in het tweede middel aanvoert dat hij heeft uitgelegd dat hij meent dat hij pas in 2019 bedreigd werd omdat J. C. D. H. daarvoor nog geen steun kon verkrijgen van C. M. en dat, aangezien hij niet met hen werkt, hij alleen veronderstellingen kan maken, beperkt hij zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de reeds eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Met een dergelijk betoog slaagt verzoeker hier niet in.

De adjunct-commissaris-generaal is er ook van overtuigd dat de verklaringen van verzoeker over het incident waarbij hij net voor hij op het vliegtuig zou stappen werd tegengehouden door vier politieagenten incoherent zijn en weinig steek houden en licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

"Zo zegt u eerst dat ze u uiteindelijk niet hebben gearresteerd omdat ze onvoldoende bewijzen hadden (CGVS, p. 13). Later zegt u dan weer dat ze u niet meenamen omdat u hen met de procureur had laten bellen en indien er u iets zou overkomen zou de procureur weten dat zij de daders waren (CGVS, p. 13). Zij zouden allen immers hun echte naam aan de procureur hebben gegeven (CGVS, p. 14). Nog later, wanneer u gevraagd wordt waarom zij u met de procureur lieten bellen indien ze daar waren om u te ontvoeren en te vermoorden, zegt u dat ze u niet konden meenemen en vermoorden omdat er camera's waren (CGVS, p. 14). Dergelijke incoherente verklaringen over de wijze waarop u bent kunnen ontkomen van uw ontvoerders zijn niet overtuigend. Dat deze agenten, die op het punt stonden u te ontvoeren en te vermoorden, u bovendien zouden laten bellen met de procureur en bovendien allen hun echte namen zouden geven is niet geloofwaardig. Dat zij u uiteindelijk niet zouden hebben kunnen meenemen omdat er camera's hangen in de luchthaven, houdt geen steek gezien zij dit al op voorhand moeten geweten hebben.

Uw verklaringen over uw ontsnapping zijn op nog een ander punt twijfelachtig. Zo zegt u dat u "stiekem via een achterdeur" bent kunnen ontsnappen (CGVS, p. 14). Gezien u daarvoor reeds verschillende redenen opgaf waarom ze u niet meenamen is dit vreemd. Gevraagd dit verder uit te leggen zegt u dat, indien ze u zouden hebben zien weggaan, ze iemand zouden hebben kunnen bellen om u op te wachten en te ontvoeren (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe u dan ongezien van deze vier agenten kon weglopen zegt u dat ze zich concentreerden op de deur – naar het vliegtuig (CGVS, p. 14)."

Door in het tweede middel te laten gelden dat hij opnieuw alleen veronderstellingen kan maken over waarom de politieagenten hem toen niet gearresteerd hebben en de verschillende redenen die hij op het CGVS had opgegeven kort te parafaseren, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom de politieagenten verzoeker zouden laten bellen met de procureur en daarbij hun echte namen zouden hebben opgegeven, louter omdat er een agent van de dienst Migratie op de luchthaven was tussengekomen. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van zijn verklaringen over zijn ontsnapping en het stellen dat deze logisch zijn, zonder evenwel *in concreto* te verduidelijken hoe hij ongezien is kunnen weglopen van vier politieagenten die hem volgens zijn verklaringen wilden ontvoeren en vermoorden. Dat deze zich alle vier zouden hebben geconcentreerd op de deur naar het vliegtuig en niet op verzoeker is niet ernstig. De omstandigheid dat de politieagenten iemand anders hadden kunnen sturen om verzoeker te ontvoeren zodra hij buiten de luchthaven was, doet hieraan geen afbreuk.

Vervolgens acht de adjunct-commissaris-generaal ook verzoekers verklaringen over de situatie sinds zijn vertrek niet geloofwaardig. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

"Gevraagd naar nieuws over de hele situatie sinds uw vertrek zegt u dat J. C. (...) naar u vraagt (CGVS, p. 10). Gevraagd dit verder uit te leggen blijft u vaag en zegt u louter dat hij wil weten of u nog in El Salvador bent omdat hij u wil vermoorden (CGVS, p. 10). Gevraagd wat u precies vernomen heeft over zijn zoekpogingen herhaalt u louter dat hij u zoekt (CGVS, p. 10). De vraag wordt herhaald waarop u zegt dat u alleen maar weet dat hij u zoekt en voegt u toe dat hij aan veel mensen naar u heeft gevraagd en dat zij niet zeggen waar u bent (CGVS, p. 11). U wordt gevraagd naar concrete informatie over uw stelling dat hij naar u vraagt maar u herhaalt dat u alleen weet dat hij naar u vraagt aan mensen die in de buurt wonen (CGVS, p. 11). Gevraagd of er nog iets gebeurd is sinds uw vertrek zegt u van

niet (CGVS, p. 11). Dergelijke vage verklaringen over uw problemen sinds uw vertrek met J. C. (...), de machtige crimineel die u zoekt en wil vermoorden, zijn niet geloofwaardig."

Verzoeker laat in het tweede middel gelden dat hij verklaard heeft dat J. C. D. H. aan verschillende mensen uit zijn buurt gevraagd heeft waar hij zich bevindt en dat deze hem geen verdere informatie gaven. Hiermee beperkt hij zich echter tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het weze herhaald dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten en dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker slaagt hier niet in. Waar hij de *protection officer* van het CGVS nog verwijt te weinig vragen hierover te hebben gesteld, dient erop te worden gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de *protection officer* van het CGVS ruim voldoende pogingen heeft ondernomen om van verzoeker precieze verklaringen te bekomen over de situatie sinds zijn vertrek (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Overigens brengt verzoeker ook thans in zijn verzoekschrift geen meer precieze en gedetailleerde verklaringen aan over de situatie sinds zijn vertrek.

De geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten en -vrees wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat de vijf andere mensen die betrokken waren bij de klacht tegen J. C. D. H. nog steeds in El Salvador konden blijven en naar de rechtszaak konden gaan en de verklaringen die verzoeker hierover aflegde. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

"U verklaart dat er nog vijf andere mensen betrokken waren bij de klacht tegen J. C. (...), waaronder uw tante (CGVS, p. 8 en 11). J. C. (...) dreigde ook deze andere mensen te vermoorden als de klacht niet werd ingetrokken (CGVS, p. 8). Gevraagd of die andere mensen nog problemen hebben gehad met hem antwoordt u volkomen naast de vraag (CGVS, p. 11). De vraag wordt herhaald waarop u zegt dat die andere personen naar de rechtbank gaan maar dat hij nooit komt opdagen (CGVS, p. 11). U voegt hieraan toe dat sommige van hen niet meer willen verder gaan met de zaak omdat hij al in de buurt van hun huizen is geweest (CGVS, p. 11 en 12). Erop gewezen dat hij in mei 2019 reeds had bedreigd hen te vermoorden en gevraagd waarom zij wel in El Salvador konden blijven en naar de rechtszaak konden gaan, zegt u dat hij hen niet met de dood heeft bedreigd (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat u wel degelijk verklaarde dat hij tegen u had gezegd dat hij de andere personen ook zou vermoorden, ontkent u louter dit gezegd te hebben (CGVS, p. 12). U wordt gevraagd waarom hij hen dan niet met de dood bedreigde, gezien zij net zoals u betrokken zijn bij de klacht tegen hem, maar u zegt louter niet te weten waarom (CGVS, p. 12)."

Door in het tweede middel te herhalen dat alleen hij met de dood bedreigd werd en te poneren dat hij de eerste was die een klacht tegen J. C. D. H. heeft ingediend, zodat deze laatste hem wil vermoorden om de andere personen angst in te jagen opdat ze hun klacht zouden intrekken, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd waarom J. C. D. H. de anderen ook niet met de dood heeft bedreigd, antwoordde verzoeker het niet te weten en herhaalde hij dat hij de klacht tegen J. C. D. H. had ingediend en dat als J. C. D. H. hem zou doen verdwijnen, de rest niets meer zou doen uit angst voor hun leven (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Hoewel hem dus duidelijk de vraag werd gesteld waarom hij doodsbedreigingen kreeg en de andere personen die eveneens een klacht hadden ingediend niet, antwoordde verzoeker op geen enkel moment dat dit kwam omdat hij als eerste een klacht had ingediend. Meer nog, verzoeker heeft op geen enkel moment gezegd dat hij de eerste was die een klacht tegen J. C. D. H. heeft ingediend. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Waar verzoeker nog stelt te menen dat er een vertalingsfout is gebeurd, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker op dit punt vóór het nemen van de bestreden beslissing enige opmerking heeft geformuleerd aan het CGVS, zodat hij conform artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Ten slotte ondermijnt ook de vaststelling dat verzoekers moeder en tante sinds zijn vertrek geen concrete problemen hebben gekregen de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, temeer daar de klacht nog niet is ingetrokken, zijn tante nog steeds bij de klacht betrokken is en zijn tante en moeder nog steeds in hetzelfde huis wonen. De bestreden beslissing bevat de volgende overwegingen die tot dit besluit doen komen:

“Gezien u beweert het land te hebben moeten verlaten wegens doodsb bedreigingen van de rechterhand van een van de machtigste criminelen van El Salvador, wordt u gevraagd waarom uw moeder en tante – die nog altijd in hetzelfde huis wonen waar u ook altijd heeft gewoond – geen problemen hebben gekregen waarop u zegt dat zij wel degelijk problemen hebben (CGVS, p. 4, 5 en 12). Echter, u zegt hier louter over dat ze ongerust zijn en het gevoel hebben dat ze in de gaten worden gehouden (CGVS, p. 12). Gevraagd uw stelling uit te leggen dat ze wel degelijk problemen hebben, herhaalt u louter dat J. C. (...) naar u vraagt en dat u vreest dat zij vermoord zullen worden (CGVS, p. 12).”

Verzoeker stelt in het tweede middel te hebben uitgelegd dat het huis van zijn tante – waar hij samen met haar en zijn moeder woonde – leeggehaald werd en dat er een waarschuwing werd achtergelaten. Dit betreft evenwel een gebeurtenis van begin 2019 (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16) en dus niet van na het vertrek van verzoeker, zodat dit geen afbreuk kan doen aan de hierboven vermelde motieven. Ook het gegeven dat verzoekers moeder en tante zeer voorzichtig zouden zijn en het huis alleen voor noodzakelijke reizen, zoals naar het werk gaan, zouden verlaten, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Waar verzoeker nog stelt dat het huis ook wordt bewaakt door een auto die steeds naast het huis geparkeerd is, weerlegt noch ontkracht hij de vaststelling dat zijn familie sinds zijn vertrek geen concrete problemen heeft gekregen. Ter terechtzitting gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, repliceerde verzoeker overigens louter dat de situatie in El Salvador niet goed is en dat er veel moorden worden gepleegd. Aldus blijkt niet dat er meer aan de hand is dan louter ongerustheid in hoofde van zijn moeder of tante.

Nu geen geloof wordt gehecht aan het relaas van verzoeker, is er geen reden om dit te toetsen aan de criteria van het Verdrag van Genève. De argumentatie in het eerste middel met betrekking tot het al dan niet bestaan van een band met het Verdrag van Genève op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep is bijgevolg niet dienstig.

Waar verzoeker er in het eerste middel van het verzoekschrift aan de hand van informatie van UNHCR nog op wijst dat jongeren door de bendes als doelwit worden genomen, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze deze informatie op verzoeker, die eenenveertig jaar oud is, betrekking heeft.

Verzoeker voert in het eerste middel nog aan dat Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, en in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hadden met bendes, geviseerd worden.

Op basis van de beschikbare landeninformatie kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij naar aanleiding van de door hem aangehaalde feiten en gebeurtenissen een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom hij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als iemand die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee

veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Voor zover verzoeker in het eerste middel nog wijst op "*de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden*", wijst de Raad er op dat vermits verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in El Salvador problemen heeft gekend, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet in zijn land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is het gegeven dat het geen optie zou zijn voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen en er voor verzoeker dus geen intern vestigingsalternatief zou bestaan evenmin relevant.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hem aangehaalde feiten geen geloof kan worden gehecht en dat zijn verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN